

та залучення інвестицій саме в цю галузь. Державно-приватне партнерство є формою взаємодії держави та приватного сектору, що сприяє економічному зростанню. Це потужний механізм залучення інвестицій для реалізації масштабних проектів, що є ключовим для соціально-економічного розвитку держави в теперішній час. Зокрема про це свідчить досвід інших країн. Найбільш успішним і показовим є досвід співпраці державного і приватного секторів у Великій Британії. Формою державно-приватного партнерства у цій країні є «Приватна фінансова ініціатива», в якій приватний сектор бере на себе довгострокові зобов'язання щодо обслуговування активів, а держава – умову забезпечення постійного попиту на певний товар чи послугу, а також розгляду всіх угод із боку поліпшення рівня життя населення, а не з боку появи нових активів у державі [5]. На міжнародному рівні проекти приватно-державного партнерства підтримує Світовий банк через Міжнародну фінансову корпорацію.

Отже, в Україні є великий потенціал для переходу до інноваційного соціально-орієнтовного розвитку. І саме державно-приватне партнерство можна розглядати як необхідний механізм для підтримки інновацій завдяки взаємодії державного та приватного сектору та позитивного ефекту для економіки в цілому.

Література

1. The World Bank / Global Economic Prospects URL: <https://www.worldbank.org/en/publication/global-economic-prospects>
2. Портал державних підприємств України URL: <https://prozvit.com.ua/numeric-stats/>
3. Офіційний сайт Міністерства економіки /Загальний огляд державно-приватного партнерства URL:<https://me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=196d3373-eb07-4834-a61e-b3608f28eb22&title=SutnistDerzhavnoprivatnogoPartnerstva>
4. Закон України «Про концесію» URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/155-IX#Text>
5. Біла І.С., Іллічова Е.І «СВІТОВИЙ ДОСВІД ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА»// Електронне наукове видання «Глобальні та національні проблеми економіки» випуск 21 -2018 -/URL: <http://global-national.in.ua/issue-21-2018/29-vipusk-21-lyutij-2018-r/3738-bila-i-s-illichova-e-i-svitovij-dosvid-derzhavno-privatnogo-partnerstva>

Задорожна Т.

Аспірантка кафедри фінансів імені Віктора Федосова
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»

Науковий керівник – к.е.н., проф. кафедри фінансів імені Віктора Федосова Гапонюк М.А.

ТАКТИЧНІ ТА СТРАТЕГІЧНІ АСПЕКТИ РЕФОРМУВАННЯ РЕГУЛЮВАННЯ РИНКУ АКЦІЙ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Реформування регулювання ринку акцій в Україні на сучасному етапі потрібно розділити на два етапи – тактичний та стратегічний.

Метою реалізації *тактичного етапу* має стати створення умов для отримання українськими компаніями швидкого доступу до ринку акцій (не лише в Україні) для залучення ними коштів для розвитку.

Стратегічний етап передбачає створення таких умов для компаній в Україні, щоб вони могли залучати кошти на вітчизняних організаторах торгівлі. Стратегічний етап може бути реалізований у довгостроковій перспективі, оскільки потребує значних змін законодавства, і не лише того, яке регулює безпосередньо ринок цінних паперів.

Тактичний етап має передбачати наступні кроки:

1. Створення умов для обізнаності емітентів щодо того, яким чином вони можуть залучати капітал через механізм депозитарних розписок. Для цього для постійних інформаційних кампаній можна запрошувати банків-депозитаріїв: Citibank, Deutsche Bank, J.P. Morgan Chase, The Bank of New York Mellon, - які є основними гравцями на цьому ринку.

2. Створення умов для обізнаності емітентів щодо того, яким чином вони можуть залучати капітал через дочірні компанії, які зареєстровані в ЄС. З цією метою необхідно для участі у постійних інформаційних кампаніях серед українських емітентів запрошувати провідні європейські фондові біржі: Лондонську фондову біржу, Варшавську фондову біржу, Deutsche Borse, Euronext та інші.

3. Покращення умов торгівлі на українських біржах для емітентів, які формально є іноземними, але більше 50% бізнесу ведуть в Україні, а за кордоном залучають капітал в формі первинних (IPO) або вторинних розміщень (SPO). Майже всі такі емітенти мають торгуватись на українських біржах, та для них має бути спеціальний режим валютного регулювання, який не перешкоджатиме залученню ними капіталу на національному ринку.

4. Забезпечення можливості торгівлі депозитарними розписками на акції вітчизняних емітентів на вітчизняних біржах, для покращення їх ліквідності на ринках за кордоном. Частково такий крок по відношенню до дочірніх компаній, через які український бізнес залучав капітал, вже реалізовано НКЦПФР. Важливо щоб такі компанії отримали можливість спиратись на майданчик з певним рівнем ліквідності в себе вдома.

Додатково слід відзначити, що мета регулювання ринку акцій – це зробити його частиною української економіки, і при цьому, на першому етапі реформ не є принципово важливим, щоб центр ліквідності, з якого відбувається залучення капіталу, знаходився виключно в Україні. Додатковою перевагою такого тактичного кроку є забезпечення позитивного впливу на платіжний баланс, адже на ринку акцій залучені кошти повертаються інвесторам поступово, у формі дивідендів або при викупі власних акцій.

Стратегічний етап реформування ринку акцій в Україні має передбачати реалізацію наступних кроків:

1. Пришвидшення темпів гармонізації вітчизняного законодавства щодо вимог до лістингу на біржах та корпоративного управління в публічних акціонерних товариствах із законодавством ЄС. Така гармонізація буде сприяти виходу українських емітентів з емісіями акцій одночасно на біржах в Україні, і наприклад, на біржах в Лондоні (Лондонська фондова біржа) та Франкфурті (Deutsche Borse) - через механізм випуску глобальних депозитарних розписок. Чим більше буде центрів ліквідності (організаторів торгів), де торгуються акції компаній з України, тим на кращих умовах вітчизняні емітенти зможуть залучати капітал. З урахуванням євроінтеграційних прагнень, глобалізація для вітчизняних емітентів має стати союзником, а не противником.

2. Контролюючі акціонери та ТОП-менеджмент публічних акціонерних товариств повинні нести відповідальність перед міноритарними акціонерами за те, щоб доносити чистий дохід (прибуток) компанії до таких акціонерів у формі дивідендів та у формі капітальної дохідності (від приросту курсу акцій товариства). Без скорочення тіньового сектору та тотальної фіскалізації економіки такий механізм захисту майнових прав

міноритарних акціонерів не зможе запрацювати. Тобто фіскалізація і якісне корпоративне управління, на фоні підвищення відповідальності контролюючих акціонерів і ТОП-менеджменту перед міноритарними акціонерами і податковою владою, є одними з фундаментальних критеріїв ефективності реформи національного ринку акцій в Україні.

3. Збільшення вимог до розкриття інформації вітчизняними емітентами акцій (та облігацій). НКЦПФР вже провела велику роботу з розбудови інфраструктури з розкриття інформації, тепер вона має бути наповнена змістом. При цьому, якщо до нерегулярної інформації і її якості суттєві зауваження та пропозиції відсутні, то зміст і якість регулярної інформації емітентів потребують значного вдосконалення, оскільки в поточному вигляді вона не відповідає вимогам до аналогічної звітності у США та іноді в ЄС. Також має бути підвищена відповідальність ТОП-менеджменту за розкриття недостовірної інформації, на рівні відповідальності у США та (або) країнах ЄС. В цілому, підвищення вимог до регулярної інформації вітчизняних емітентів, яка підлягає розкриттю, є дуже важливим етапом в розвитку конкурентоспроможності українських емітентів у глобальному середовищі.

В цілому, при здійсненні реформ на ринку акцій в сегменті його регулювання потрібно обов'язково враховувати об'єктивний вплив глобалізації на функціонування національного ринку. Поведінковий аспект як емітентів, так і інвесторів, потрібно враховувати з оглядом на національну специфіку дій цих учасників ринку, спрямованих на схильність до обходження прямих нормативних заборон. Стратегічною реформою регулювання має стати забезпечення української економіки інвестиційними ресурсами за рахунок будь-яких центрів ліквідності, включаючи іноземні фондові біржі.

*Захарченко К., Яницька К.
«Міжнародна економіка», 2 курс*

*ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»
Науковий керівник – к.е.н., доцент кафедри фінансів ім. Віктора Федосова Котіна Г. М.*

ЦИФРОВІЗАЦІЯ ЯПОНІЇ: ЯК КРАЇНА ЗА ДОПОМОГОЮ НОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ БОРЕТЬСЯ З ГЛОБАЛЬНИМИ ВИКЛИКАМИ У 21 СТ.

У 2020 році Японія була третьою за величиною економікою в світі, що підкріплюється багатством, яке включає в себе найвищу систему освіти, лідерство в таких секторах, як промислове та автомобільне виробництво, високоякісну інфраструктуру, а також професійну культуру та етичні методи виробництва високоякісних товарів і послуг.

Тим не менш, продуктивність Японії перейшла від стагнації до зниження, і цей курс потребує неминучої зміни, щоб залишатися конкурентоспроможним у світі. Зростають конкуруючі країни, які досягають значного підвищення продуктивності завдяки розвитку технічних талантів і застосуванню цифрових технологій, які включають хмарну інфраструктуру та програмне забезпечення, мобільні пристрої та програми та багато інших [4].

Відносно низька цифрова конкурентоспроможність Японії різко і несподівано контрастує з економічною могутністю країни. У 2020 році країна посіла 27 місце за